

*Uit
het
niets*

Olivier Sted
2018

Uit het niets

Olivier Sted – 2018

Weggedoken achter de omver gegooide tafel wachtte Hidde totdat de storm weer geluwd was. Zijn leermeester Humbert had weer een van zijn woede-uitbarstingen. Verbrijzeld glaswerk, besmeurde muren, het gebruikelijke werk. Op dit moment ging hij tierend de ketel in de haard met de kachelpook te lijf. Zodra hij weer wat gekalmeerd was, zou Humbert hem wel weer opdragen de troep op te ruimen.

Hidde vroeg zich af hoe Humbert zou reageren als het hem niet lukte alles weer operationeel te krijgen. Hij wilde het eigenlijk ook niet weten. De kans was groot dat de ketel dan alsnog onherstelbaar beschadigd raakte.

#

‘Dit is een mooie plek!’

Terwijl Hidde haar vanaf het karrespoor gade slaat, daalt Sylvia met speelse sprongen de heuvel af. Op een plek waar het gras niet al te hoog staat, blikt ze goedkeurend rond en laat ze

zich neerploffen. De lucht doet haar rokken opbollen.

‘Kom je nog?’ Uitnodigend klopt ze op het gras naast zich, als haar aandacht getrokken wordt door een vrijstaande appelboom. Ze slaakt een gilletje als hij haar plots achterover trekt. Terwijl ze samen de heuvel afrollen, probeert hij zijn gezicht in haar tuniek te verbergen, want Sylvia gooit al schaterend losgetrokken graspollen in zijn ogen. Vlakbij de appelboom laat hij haar uit zijn armen rollen. Zijn knapzak ligt een eindje terug.

‘Heb je iets lekkers bij je?’ vraagt Sylvia terwijl ze met haar vingers haar haren fatsoeneert. ‘Ik heb trek.’

Hij heeft niets bij zich, niet in de letterlijke zin van het woord.

‘Kijk jij of je wat smakelijke appels kunt vinden, dan kijk ik of ik wat mee heb genomen.’

Sylvia springt op en hij voelt de windvlaag van haar rokken in zijn haren. Ze danst naar de appelboom. Vanmiddag is ze eindelijk van hem.

Hij kan het nog steeds niet geloven dat hij haar gevraagd heeft samen te gaan picknicken en dat ze daar ja op heeft gezegd. Hij weet dat hij zich geen illusies moet maken, maar hij wil dat ze voor hem kiest. Hij moet er vanmiddag een onvergetelijke dag van maken. Het is zijn enige kans.

Hij staat op en loopt naar zijn knapzak. Sylvia knielt verderop bij de eerste appels neer als hij het lederen touwtje losknoopt en de gelooide huid van zijn buidel open trekt. In de knapzak ziet hij het rimpelloze oppervlak en net als de vorige keren is het alsof zijn buidel bijna tot aan de rand gevuld is met water. Hij wacht totdat de reflectie van de ochtendzon op het oppervlak verdwijnt en aan de binnenkant van de buidel een beeld opdoemt. In zijn geopende knapzak kijkt hij neer op een eenvoudig houten schaalpje dat op een kleed staat. Een tafelkleed. Zonder de buidel teveel te laten kantelen laat hij een zijde los. Hij draait zijn hand en richt zijn vingers. Het grasveld om hem heen krijgt een

grijsbruine tint, de kleur van aangestampte grond. In zijn ooghoek ziet hij een leuning van een houten stoel, welke rimpelt en verdwijnt als zijn vingers de buidel in schieten. De golfjes die zijn hand veroorzaken schieten vertraagd naar de zijkant en kaatsen terug. Voordat ze zijn hand bereiken, heeft hij het schaalpje uit de buidel gevist en hij heeft de koordjes samengetrokken voordat de golfjes het midden hebben bereikt. Meteen hangt er de warme geur van gebrande haver en kaneel in de lucht. Achter zich hoort hij Sylvia naar hem toe komen.

‘Lekker!’ roept ze opgetogen terwijl ze de appels uit haar schort laat rollen. ‘Je hebt koekjes meegenomen.’

‘En, kun je al goud maken?’

‘Hoe zou ik dat moeten doen?’

‘Dat is toch wat alchemisten aldoor proberen te doen?’

Hidde kijkt hoe Sylvia met half gesloten ogen de kruimels van haar vingers likt.

'Zalig,' kreunt ze. 'Al zou ik er zelf wat meer kruiden in gedaan hebben.'

'Ik kan nog geen goud maken,' zegt Hidde. 'Zo ver ben ik nog niet.'

'Maar je hebt toch al bijna alles geleerd wat er te leren valt? Kun je dan al andere spannende dingen?'

'Zoals?'

Sylvia houdt een half opgegeten koekje naast haar wang. 'Koekjes maken zonder oven.' Haar ogen schitteren. 'Het is alsof ze net afgebakken zijn. Hoe doe je dat? Wat heb je nog meer in die buidel van jou verstopt zitten?'

Ze reikt over hem heen. Hij slaat zijn arm om haar middel en rolt haar buiten het bereik van zijn knapzak. 'Afblijven. Dat is alleen voor ingewijden.'

'Wijd me in.' Liggend onder hem laat ze haar armen breeduit in het gras vallen.

Hij aarzelt. Hij wil haar een kus geven. Op haar wang? Haar lippen? Zou ze dat toelaten?

Als ze onder hem weg rolt, weet hij dat het moment voorbij is.

Ze plaatst haar kin op haar hand en kijkt hem ernstig aan. 'Wat ga je doen als je alchemist bent geworden? Blijf je dan in het dorp?'

'Ik weet het niet.' Hij pakt het koekje dat tussen hen in ligt. Het is de laatste. 'Het ligt er aan of ik de werkplaats kan overnemen. Twee alchemisten in een dorp is een beetje veel.'

'Jullie zijn nu toch ook al met z'n tweeën?'

'Dat is wat anders. Ik ben nu de leerjongen van die ouwe. Maar als alles goed gaat, word ik zijn opvolger.'

'Als alles goed gaat.'

Het klinkt niet echt als een vraag. Hoort hij nu verveeldheid in haar stem? Had hij haar daarnet die kus moeten geven?

'Als ik voor mijn meesterproef slaag. Als ik een huis kan vinden waar die ouwe zijn dagen kan slijten.' Hij probeert kordaat te klinken. Het koekje kruimelt in zijn hand en hij neemt er een hap van. Het is afgekoeld, maar de zoete

kaneelsmaak doet het water nog steeds in zijn mond lopen. Hij pakt een van de appels.

‘Ik blijf niet. Ik word schatzoekster.’

Het duurt even voordat het tot hem doordringt wat Sylvia zegt.

‘Vrouwen worden toch geen schattenjager?’

‘Ik wel.’

Hij kijkt haar onderzoekend aan. Ze ziet er niet uit alsof ze met hem zit te dollen.

‘Maar dat is toch hartstikke gevaarlijk voor vrouwen?’

‘Nou, misschien zijn vrouwen juist veel beter in het opsporen van schatten. Weet jij veel.’

‘Je bent gek. Wat als je door een wild beest wordt aangevallen? Of door een schatrover? Kun je niet iets worden waarmee je hier kunt blijven?’ Hidde laat de werkplaatsen waar hij elke dag langs loopt passeren. De bakker, de slager, de hoefsmid.

‘In dit dorp zijn alleen maar mannenberoepen.’

‘En het kruidenvrouwtje dan?’

Sylvia werpt hem een vernietigende blik toe.

Hij gaat ongemakkelijk op zijn andere been zitten. 'En meehelpen in de herberg? Dan kun je bij je tante blijven wonen.'

'Elke nacht rondsjouwen met pullen bier voor die paar koperstukken? Kom op zeg. Ik zou gek zijn als ik bij mijn tante bleef wonen. Als schatzoekster ben ik tenminste vrij om te doen wat ik wil.'

Vrijheid, het was ook de reden geweest waarom hij afscheid van zijn ouders had genomen en bij Humbert in de leer was gegaan. De alchemist van het dorp dat een volle dagreis van zijn geboorteplaats lag bleek een grootheid binnen zijn discipline te zijn met kennis die tot ver daarbuiten reikte, maar ook een humeurige klootzak die levensgevaarlijk werd als weer een van zijn experimenten mislukte. Maar terug ging hij niet. Zijn toekomst lag hier, in dit dorp. Samen met Sylvia.

'Maar wat als je geen schatten vind? Je kunt niet alleen van appels leven.'

‘Ik ga op zoek naar de Zuidelijke Kruik,’ antwoordt Sylvia beslist. ‘Ik ga ‘m zoeken en ik ga ‘m vinden.’

‘De Zuidelijke Kruik?’ Het lukt hem nauwelijks zijn verbouwereerdheid te verbergen.

‘Nooit van gehoord, hè? Dat krijg je er van als je nooit buiten dat stoomhok van die ouwe komt.’ Ze houdt hem een paar tellen in haar uitdagende blik gevangen. Dan laat ze zich op haar rug rollen. ‘De Zuidelijke Kruik is de schat die alle andere schatten overbodig maakt. Maar het is vooral wat er in de Kruik zit wat hem zo kostbaar maakt.’

En weer last ze een pauze in. Hij heeft de neiging zich op haar te laten vallen, zijn handen onder haar schouders te schuiven en haar te vragen, nee, te smeken het niet meer over dat schatzoeken te hebben. Hij wil desnoods die kruik zelf voor haar gaan zoeken, als zij maar hier in het dorp blijft. Maar op de minachtende manier waarop ze zich over het schamele serveersterson uit liet, weet hij dat ze zich niet zo gemakke-

lijk op andere gedachten zal laten brengen. Maar op welke andere manier kan hij haar dan overtuigen bij hem te blijven? Wat heeft hij haar te bieden? Goud? Het is zelfs Humbert in al die jaren niet gelukt de formule ervan te vinden.

'Maar wat zit er dan in die kruik?' spoort hij Sylvia aan. Haar gestaar naar de lucht begint op zijn zenuwen te werken.

Ze knippert loom met haar ogen.

'Nou?'

Ze laat haar ogen bijna dicht vallen en hij krijgt de neiging haar in haar zij te grijpen.

'Konings-tinctuur,' laat ze weten.

Zijn onderkaak moet op hetzelfde moment de grond hebben geraakt als zijn knapzak. De Vloeibare Steen der Wijzen, het Elixir waarmee je welk metaal dan ook in goud kunt veranderen. Hij ziet weer de omver gegooide werktafel voor zich, de in de haard gesmeten boeken, de versplinterde distilleerkolven. Humbert, zijn meester, zittend op de grond, wiegend en

kreunend, zijn handen in zijn lange grijze haren als weer een van zijn opstellingen had gefaald.

‘Dat kan niet,’ fluistert hij. ‘Dat bestaat niet.’

Sylvia kijkt hem triomfantelijk aan. Hij voelt hoe het bloed kloppend zijn hoofd in trekt.

‘Hoe weet je zo zeker dat die Kruik geen fabeltje is?’ bijt hij haar toe.

‘Mensen hebben het gezien. Mensen hebben de Kruik gezien voor- en nadat de slangenhandelaar het tinctuur maakte.’

‘De slangenhandelaar?’

‘De man die achter de geheime ingrediënten van het Konings-tinctuur is gekomen.’ Haar nonchalante blik doet de druk in zijn hoofd verder toenemen. ‘Hij is de koopman die een paar slangen aan een reiziger uit het Zuiden verkocht. Als betaling heeft hij die Kruik gekregen. Hij was toen al met slangengif aan het experimenteren en toen mensen later de Kruik zagen, was deze niet meer van gebakken klei.’ Sylvia is rechtop gaan zitten en, hoewel haar blik naar de

appelboom gewend is, ziet hij dat de glans in haar ogen koortachtig is geworden.

‘Een gouden kruik?’ vult hij haar aan.

Sylvia grijnst, haar ogen nog steeds gericht op de boomkruin waar de zonnestralen een gloed omheen strooien.

‘Het was toch een aardenwerken kruik, eerst?’ Hij slikt de zurige smaak weg die de stukjes appel omhoog stuwen. ‘Het was geen metalen?’

Haar grijns wordt onoverwinnelijk en eindelijk draait ze haar gezicht weer naar hem toe. ‘Zeg, als je dan toch zo bezorgd om me bent, waarom ga je dan niet met me mee? Ik denk dat ik de hulp van een magiër goed zal kunnen gebruiken.’

‘Ik ben een alchemist, geen magiër,’ mokt hij. Hij merkt dat alle zelfverzekerdheid uit zijn stem is verdwenen. Is het door Sylvia’s terloopse opmerking dat ze de veilige omgeving van hun dorp wil verruilen voor een onzeker en avontuurlijk bestaan? Of komt het doordat Sylvia

hem daarnet in feite een verholen aanzoek heeft gedaan? Wil ze echt samen met hem de wildernis in trekken om ergens op een afgelegen plek een hutje voor hen beiden te bouwen? Een onderkomen? Een liefdesnestje?

De zon is vanachter de appelboom tevoorschijn gekomen en werpt een gouden aura om Sylvia heen. Besluiteloos spelen zijn vingers met de koordjes van zijn knapzak. Hij trekt de knoop los. Weer krijgt het gras om hem heen een valse bruine kleur en hij meent zelfs een hoek van een tafel te zien, bedolven onder paperassen. Hij negeert de rimpelingen om hem heen en concentreert zich op de binnenkant van de buidel. Hij ziet een aardenwerken schaalje. Het staat op een houten plank die er uit ziet als de bodem van een kistje. Hij staart naar de twee voorwerpen die er midden op liggen, glinsterend in het weinige licht dat er op valt, en voelt zijn keel droog worden. Even kijkt hij nog een keer op naar Sylvia, die dromerig naar de boomkruin staart, dan doet hij een snelle greep.

Hij schraapt zijn keel.

'Sylvia?'

Ze draait haar hoofd en blik wat
verwonderd als hij naar haar toe schuift.

'Wil jij ...' Hij opent zijn hand.

Hij ziet pure hebzucht in haar ogen
opborrelen.

'Ja! Natuurlijk, malloot.'

Met een snelheid die hij haar niet snel zal
evenaren grist ze de twee gouden ringen van zijn
handpalm.

#

Humbert was dan wel zijn leermeester in de
alchemie, het betekende niet dat de lesstof tot
die discipline beperkt bleef. Koken is alchemie,
had Humbert hem verteld. Ook biologie zit er vol
mee. Zelfs magie heeft in feite kleine stukjes
alchemie in zich. Het was dan ook niet zo vreemd
dat, als zijn leermeester naar een markt in een
van de havensteden afreisde, hij zich daar niet

beperkte tot de kraampjes met glaswerk en tot poeder gemalen edelmetalen.

‘Bedenk altijd goed dat wij alchemisten zijn en geen magiërs,’ had Humbert hem toegesproken toen hij hem bij terugkomst van zo’n markt de knapzak in handen had geduwd. ‘Onthoud goed dat magie niet iets is dat je voor persoonlijk gewin gebruikt. Daar laat het zich niet voor lenen. Magie is daar te kostbaar voor. En te gevaarlijk.’

Humbert had zoals gewoonlijk gekeken alsof hij het niet in zijn hoofd moest halen ook maar een lettergreep van zijn wijze les te negeren.

Elke keer als hij iets uit de in zijn knapzak verborgen doorgang tevoorschijn toverde, verwachtte hij half dat Humbert op zou duiken om hem een draai om zijn oren te geven. Na de dood van zijn leermeester was dat gevoel langzaam weggeëbd, maar het was nooit helemaal verdwenen.

#

Hidde zet met een solide tik de kolf op het werkblad neer. Dit is al de zoveelste keer vanochtend dat Sylvia zijn werkkamer binnenloopt, ondanks dat ze weet dat hij daardoor uit zijn concentratie raakt. Ze zijn nu op de kop af een jaar bij elkaar, maar ze haalt ondertussen het bloed onder zijn nagels vandaan alsof het er al twintig zijn.

'Ja, wat nu weer?'

'Waar zijn de koekjes gebleven? Heb jij er aan gezeten?'

'Welke koekjes?'

'Die ik vanochtend gebakken heb.'

'Zo, heb je koekjes gebakken,' broemt hij terwijl hij tussen de papierrollen zoekt waarmee zijn werktafel uitpuilt.

Sylvia gooit nijdig haar schort in de hoek. 'Houd je niet van den domme. Ik heb ze binnen op tafel gezet om ze af te laten koelen, dus de kinderen uit de buurt kunnen het niet geweest zijn.'

'En ik ben hier al de hele dag aan het werk, dus ik kan het ook niet geweest zijn.' Hij leunt de hals van een flesje tegen de kolf en giet de inhoud ervan over.

'Je hebt de koekjes stiekem gepakt, hè? Je had niet het fatsoen om te wachten totdat ik er mee naar je toe kwam. Maar je bent ook weer te laf om me dat ronduit te zeggen, hè.' Ze stampvoet de kamer uit. 'Een hele schaal, verdomme.'

Hidde laat de kolf opnieuw op het tafelblad neerkomen. Zijn concentratie is weer helemaal weg. Het wordt met de dag erger. Had hij Sylvia wel die ring moeten aanbieden? Had hij er wel goed aan gedaan haar ten huwelijk te vragen? 'Neem een vrouw.' Hij hoort het Humbert nog tegen hem zeggen. 'Of desnoods een huishoudster. Je hebt met dit ambacht geen tijd om je huis te onderhouden. Zorg dat je iemand hebt die voor je kookt en de boel een beetje schoon houdt.' Humberts gezicht had altijd droevig gestaan als hij 's avonds na zijn vierde

glas wijn dit onderwerp aansneed. 'Anders eindig je als een eenzame verwaarloosde man, zoals ik.'

Het was aan het eind van de herfst dat Humbert door een wolf gegrepen werd. Alsof hij uiteindelijk had besloten zijn eigen raad op te volgen, had zijn meester het met het kruidenvrouwtje aangelegd en in een behulpzame bui was hij er op uit getrokken om haar voorraad aan te vullen. Hij was niet meer uit het bos teruggekeerd.

'Wat moet je nu weer?'

Met een verbeterd blik marcheert Sylvia langs zijn werktafel, een vaasje in haar hand.

'Ik gooi de oude bloemen weg. Mag ik?'

'Moet je daarvoor ook al door mijn werkkamer lopen? Zo kan ik me niet concentreren.'

'Ik gooi het groenafval altijd naast het huis.'

'Kan dat niet achter het huis?'

'Daar dump jij jouw afval al. En ik weiger het om ook maar in de buurt van die giftige zooi te komen.' Ze heeft de bladloze stengels uit het

vaasje getrokken en gesticuleert er driftig mee in zijn richting. 'Als jij nu ook eens wat meer schoonmaaktaken op je nam, de vloer van dit hok een keer aanvegen bijvoorbeeld, dan hoefde ik je iets minder vaak te storen.' Ze probeert de stengels terug in het vaasje te proppen, maar slaagt daar niet in. 'Gewoon mij een beetje helpen. Ik moet altijd zelf dit vaasje van een nieuw boeket voorzien.'

'Het huishouden, dat is toch jouw verantwoording?' Hidde pakt de kolf er weer bij en houdt hem tegen het licht. 'Koken en vegen is jouw taak, zorgen dat er geld binnen komt die van mij. En ga nu even opzij. Je staat in mijn licht.'

Ze blijft staan, haar armen over elkaar geslagen.

'Als we het dan toch over geld hebben, heb je de herbergier al met zijn distilleeropstelling geholpen?'

'Nee, geen tijd.'

'Geen tijd? Hij wil er voor betalen, verdomme! En dat aanbod van het kruidenvrouwtje om samen te gaan werken? Met wat zij met haar drankjes alleen al verdient, kan ze ons alle drie in ons levensonderhoud voorzien.'

'Samenspannen met die kruidenkol? Ik kan mijn tijd wel beter besteden. Zij gaat zich niet met mijn zaken bemoeien, zeker niet nu ik op het punt van een grote doorbraak sta.'

'Jouw grote doorbraak? Ja hoor, dat roep je al maanden. Maar het kan zijn dat ik iets gemist heb, want ik heb het namelijk nogal druk met het hier nog enigszins leefbaar te houden en je elke dag een goede maaltijd voor te schotelen.'

'O ja, jouw maaltijden,' merkt Hidde smalend op. 'Als die smakeloze troep die je me dagelijks serveert daarvoor door moet gaan. Volgens mij maak ik in mijn zoektocht naar goud meer progressie dan jij in jouw kookkunst.'

'Hoe kan ik hier iets smakelijks op tafel krijgen als ... ow, stik er in!'

Het stenen vaasje stuitert over de werktafel en neemt een aantal glazen op zijn weg mee. Hidde duikt weg voor de scherven.

‘Nu is het genoeg! D’r uit!’ Hij springt vanachter de tafel en wil haar vastgrijpen.

‘Doe geen moeite. Ik ga al.’

Maar in plaats van naar het woonvertrek te lopen blijft Sylvia staan en kijkt zoekend rond.

‘Nou, ga je nog?’

‘Waar zijn de ringen?’

‘De wat?’

‘Mijn gouden ringen. De ringen die je me bij je aanzoek hebt gegeven.’

‘Jouw ringen? Ónze ringen zal je bedoelen. Een voor jou en een voor mij.’

‘O ja, onze ringen, ter bezegeling van onze liefde,’ zegt Sylvia spottend. ‘Nou, die liefde heb je al lang geleden verspeeld. Al die tijd dat ik je aanwezigheid nog geduld heb, daar heb ik beide ringen nu wel voor verdiend.’

De ringen, waar had hij die ook al weer opgeborgen? Onwillekeurig laat Hidde in

gedachten alle bergplaatsen in hun woning voorbij komen. Zijn eigen ring draagt hij vrijwel nooit. Goud, zeker in ronde vorm, reageert met teveel stoffen waar hij dagelijks mee werkt, vaak op de verkeerde en pijnlijke manier. Ook Sylvia's ring heeft hij veilig opgeborgen. Ze mijdt doorgaans het liefst zo veel mogelijk zijn werkkamer, maar hij neemt liever het zekere voor het onzekere en heeft haar gesommeerd haar ring bij die van hem te leggen. Maar waar was dat ook al weer?

'Ik heb je wel door, klootzak,' briest Sylvia. 'Je wilt dat goud gewoon voor jezelf houden, hè? Om in een van je zinloze experimenten te gebruiken. Of om er een nieuwe vrouw mee te kopen die voor je kan sloven. Nou, veel succes met de aanschaf. Ik vind mijn eigen goud wel.'

En dan vertrekt ze. Ze loopt de buitendeur uit, hij ziet nog hoe ze de uitgebloeide bloemen op de afvalhoop naast het huis smijt en dan is ze weg, zijn woning uit, zijn leven uit.

Hij weet dat hij haar achterna moet gaan, dat hij op zijn minst iets moet roepen. Een verontschuldiging, een verwensing, het maakt niet uit wat. Maar hij weet dat het enige waarmee hij Sylvia weer terug kan krijgen de gouden ringen zijn. Hij probeert zich uit alle macht te herinneren waar hij het schaalpje met hun twee ringen heeft neergelegd, maar het enige dat hem te binnen schiet is een beeld van precies een jaar geleden. Een aarden schaalpje met daarop, knus tegen elkaar, de twee gouden ringen. Een schaalpje op een houten plank met daar omheen houten wandjes, de binnenkanten van een kistje. Nee, het was geen kistje. Een van de wanden was een deurtje. Een kastdeurtje.

Zijn blik schiet naar het kastje boven zijn weckflessen. Hij pakt een krukje en haast zich naar de hoek van zijn werkkamer. Als hij het deurtje opent, is de zoldering van het kastje boven het schaalpje dat er in staat vloeibaar geworden. De aangestampte vloer onder hem heeft een groene tint gekregen en lijkt te wuiven

in een niet aanwezig briesje. Al voordat de eerste rimpelingen door de lucht schieten, weet hij wat er gaat gebeuren, maar hij doet niets. Het heeft ook geen zin, want het is toch al gebeurd, vandaag precies een jaar geleden. Een hand, zijn hand, nog onaangetast door werkdagen en – nachten vol chemicaliën, schiet uit de zoldering van het kastje en grist met een geofende greep de ringen van het schaalte om te verdwijnen voordat de rimpelingen zich om hem sluiten.

Het geluid van Sylvia's voetstappen is allang verstomd en ook de bovenkant van het kastje heeft zijn vaste vorm weer aangenomen als hij van het krukje af stapt. Hij kijkt doelloos om zich heen en laat zich dan tegen de rieten manden zakken die zich onder zijn werktafel verzameld hebben. Ondanks de moedeloosheid die zich traag van hem meester maakt, voelt hij hoe een glimlach zich om zijn lippen vormt. Hij heeft goud gemaakt. Weliswaar niet vandaag en niet eens met behulp van koper, lood of welk ander metaal

dan ook en zelfs niet eens met de alchemiekennis die meester Humbert hem bijgebracht heeft. Precies een jaar geleden heeft hij goud gemaakt uit ijle lucht en uit niets meer dan dat en hij heeft er Sylvia mee tot zijn vrouw kunnen maken. Hij weet dat hij nu opnieuw goud nodig heeft om haar terug te krijgen, maar dat elke poging het goud-uit-het-niets-trucje te herhalen hem verder tot wanhoop zullen drijven. Want steeds zal het resultaat hetzelfde zijn: het goud en zijn Sylvia zullen uiteindelijk opnieuw verdwijnen.

Terwijl hij zichzelf overeind hijst, wordt zijn glimlach een giechellach en een waas verblindt zijn ogen als hij de kachelpook naar zich toe trekt.

#

“Uit het niets” was mijn inzending voor de Harland Awards van 2018. Het eindigde op de 38ste plaats. Verbeterpunten die in het juryrapport stonden, heb ik in deze versie van het verhaal verwerkt.

Het kaftontwerp is van de hand van Emily Simons:

<https://emilypuzzleboxart.jimdo.com>

Meer verhalen van mij zijn te vinden op:

<https://www.oliviersted.nl>

<https://www.instagram.com/oliviersted/>

Reacties kun je achterlaten via:

<https://www.facebook.com/metisbidenk>

info@oliviersted.nl